

ІННОВАЦІЙНА ПЕРЕБУДОВА ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА МОДЕРНІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ

Освіта являє собою одну з найважливіших підсистем життя суспільства. Світовий досвід показав, що розвинута економіка є необхідною умовою успішного розвитку освітніх підсистем, а саме, освіти і науки, які створюють необхідні передумови для суспільного прогресу (економічного, культурного і соціокультурного) та інших. Але для їх створення в Україні існує низка проблем.

Останніми роками система вищої освіти в Україні перебуває в стані, який перестав задовольняти вимоги, які постають перед нею в умовах глобалізації. Сформувалась невідповідність сучасного попиту суспільства на фахівців з вищою освітою, виникли протиріччя між пропозиціями ринку праці фахівців з вищою освітою і викликами господарюючих суб'єктів. Гальмуючим чинником став і економічний стан забезпечення системи державного сектора вищої освіти.

У складі основних проблем організації і управління вищою освітою сьогодні спостерігається:

- поява невідповідності практичної підготовки фахівців для швидкого включення їх у процеси життєдіяльності;
- зниження уваги влади і відповідальності суспільства за працевлаштування молодих фахівців за їх спеціалізацією, реалізацію їх фахових знань;
- відсутність соціальної відповідальності бізнесу і соціальної підтримки державою випускників вищих навчальних закладів.

Участь вищої освіти в розвитку і примноженні людського капіталу потребує реалізації широкомасштабної довгострокової стратегії, здійснення її модернізації, наближення всієї системи освіти до стандартів ЄС. Як уявляється, модернізація системи вищої освіти в Україні повинна здійснюватись на базовій системі освіти і зберегти ті наукові напрацювання і ті досягнення, що склалися у вітчизняній вищій школі протягом більш півстоліття, поповнитися новими ідеями, які пов'язані із входженням України у європейський та світовий освітній простір. Для імплементації системи університетської освіти у світовий освітній простір використати і відомі інноваційні тенденції, в тому числі орієнтацію на європейські та світові освітні стандарти; розвиток багаторівневої освітньої системи; потужне збагачення вищів сучасними інформаційними технологіями; широке включення в систему Internet; суцільне і наскрізне запровадження інноваційних технологій навчання; інтеграція середніх і відносно малих вищів в університетські комплекси; цілеспрямованість і розширення напрямів дослідно-експериментальних робіт з постановки і апробації навчальних планів, модулів з поглибленою практичною

підготовкою; створення авторських курсів, модулів, підручників, посібників, навчальних технологій, професійних тренінгів та майстер-класів відповідно до вимог ринку праці; забезпечення можливостей швидкої адаптації освітніх європейських і світових стандартів до використання в освітянських технологіях та ін.

Важливим фактором процесу інноваційної перебудови освіти є формування конкурентних умов у процесі навчання. Участь студентів у конкурсах, олімпіадах, академічних обмінах, безумовно, є не тільки свідченням інноваційності освіти, але й додатковою можливістю формування їх конкурентних переваг серед випускників вищих навчальних закладів на ринку праці. Її необхідними атрибутами повинні стати практичні навички і вміння працювати у складі команди з фахівцями різних галузей знань, здатність до системного мислення, аналізу складних проблем, стратегічного бачення наслідків проблемних ситуацій, вміння користуватися інформаційними комп'ютерними технологіями і моделями, оволодіння новими методами.

К. Е. Колесник

ОСОБЛИВОСТІ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ІСТОРІЯ НАУКИ І ТЕХНІКИ»

В 2017/2018 навчальному році в навчальну програму для студентів спеціальності «Філологія», спеціалізації «Технічний переклад» вводиться новий спецкурс «Історія науки і техніки».

Метою вивчення історії науки і техніки є сприяння формуванню цілісного наукового світогляду в розумінні закономірностей розвитку науки і техніки як унікального історико-культурного феномену.

Основними завданнями курсу «Історія науки і техніки» є:

- визначити основні закономірності розвитку науки і техніки з найдавніших часів до сьогодення;
- встановити етапи розвитку науки і техніки та надати визначальні ознаки кожного з них;
- визначити місце науки і техніки в суспільному житті;
- з'ясувати роль транспорту, в першу чергу залізничного, в загальному розвитку науки та техніки;
- дослідити формування наукової та технічної термінології в історичному розвитку.

Основними формами вивчення історії науки і техніки є лекції, практичні заняття, самостійна робота студентів над джерелами та навчально-методичною літературою, підготовка та виступи з тематичними доповідями, перегляд науково-популярних кінофільмів, складання модульних тестів, участь у студентських наукових конференціях, складання заліку.